

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf. III. 30.144/2009/9. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Munz és Társai Ügyvédi Iroda (6720 Szeged, Tisza Lajos krt. 76. szám, ügyintéző: Dr. Munz Károly ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek-, a Dr. Balogh Zoltán ügyvéd (3525 Miskolc, Széchenyi u. 6/B. I/5. szám) és Dr. Molnár Angelika ügyvéd (3530 Miskolc, Hunyadi u. 56. I. em.) által képviselt I.rendű alperes neve I. r. és II.rendű alperes neve II. r. (mindketten ... alatti lakosok), valamint a Dr. Jávorfai Tibor ügyvéd (1111 Budapest, Bercsényi u. 22/B. szám) által képviselt III.rendű alperes neve (alperes címe) III. r. és Dr. Gyurcsik András ügyvéd (3525 Miskolc, Vologda u. 16. szám) által képviselt IV. r. alperes neve (alperes címe) IV. r. alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása és járulékai iránt indított perében, a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 2009. január 12. napján kelt, 13. G. 40.232/2008/8. számú ítélete ellen az I-II. r. alperesek részéről 10. sorszám, a III. r. alperes részéről 11. sorszám, és a felperesek részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a hitelező előnyben részesítésének megállapítása, és járulékai iránt előterjesztett kereseti kérelem tekintetében az eljárást megszüntető rendelkezését megváltoztatja, és kötelezi az I-II. r. alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a IV. r. alperes javára 28 810 000 (Huszonnyolcmillió-nyolcszázötvenezer) Ft tőkét, és annak 2006. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó, félévente a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát.

Kötelezi a III. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a IV. r. alperes javára 5 970 000 (Ötmillió-kilencszázhetvenezer) Ft tőkét, és annak 2005. december 1. napjától a kifizetés napjáig járó, félévente a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegének megfelelő mértékű késedelmi kamatait.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a jó erkölcsbe ütközés megállapítása és járulékaira vonatkozó felperesi keresetet elutasító rendelkezését mellőzi.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában megállapított tényállást az indokolásban részletezett módon pontosítja.

Kötelezi a felperest, hogy leletezés terhe mellett fizessen meg az Államnak 716 400 (Hétszáztizenhatezer-négyszáz) Ft kereseti- és fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi az I-II. r. alpereseket, hogy 15 napon belül, egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 3 685 000 (Hárommillió-hatszáznyolcvanötezer) Ft elsőfokú és 250 000 (Kettőszázötvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a III. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1 231 400 (Egymillió-kettőszázharmincegyezer-négyszáz) Ft elsőfokú és 62 500 (Hatvankettőezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget.

A III. r. alperes csatlakozó fellebbezését elutasítja.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A IV. r. alperes felszámolását a bíróság a 2005. november 2. napján érkezett kérelem alapján rendelte el, a felszámolás kezdő időpontja 2006. április 19. napja.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra érkezésének napját megelőző 90 napon belül és azt követően (2005. augusztus 5. és 2006. április 18. napja közötti időszakban) a IV. r. alperes az I-II. r. alperesek részére 28 810 000 Ft-ot, a III. r. alperes részére pedig (2005. augusztus 26. és 2006. február 20. napja között) 5 970 000 Ft-ot fizetett ki tagi kölcsön visszafizetése jogcímén.

A felperes a IV. r. alperes hitelezője.

A felperes kereseti tényállítása szerint a IV. r. alperesi társaság felszámolója 2008. február 28. napján adta át a felperes, mint hitelező részére azokat a dokumentumokat, amelyekből megállapítható volt az, hogy a IV. r. alperes a felszámolási eljárás lefolytatására irányuló kérelem bíróságra történt beérkezése napját megelőző 90 napon belül kinek a részére, és milyen kifizetéseket teljesített.

A felperes a bíróságra 2008. március 11. napján érkezett keresetében az I-II. r. alpereseket egyetemlegesen 28 810 000 Ft és annak 2006. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó, törvényes mértékű késedelmi kamatainak a IV. r. alperes részére történő megfizetésére, míg a III. r. alperest 5 970 000 Ft és annak 2005. december 1. napjától a kifizetésig járó, törvényes mértékű kamatainak a IV. r. alperes részére történő

megfizetésére, a IV. r. alperest pedig mindezek tűrésére kérte kötelezni elsődlegesen a Cstv. 40. § (1) bekezdés c.) pontja alapján.

Arra hivatkozott, hogy a keresetében megjelölt kifizetésekkel a IV. r. alperes jogtalan előnyben részesítette az I-III. r. alpereseket a többi hitelezőjéhez képest, ezért kötelesek az I-III. r. alperesek a kapott összegeket az eredeti állapot helyreállítása körében visszafizetni a IV. r. alperes javára a késedelmi kamatokkal együtt.

Másodlagos jogcímként a Ptk. 200. § (2) bekezdését jelölte meg, mert álláspontja szerint a kifizetésekre, mint egyoldalú jognyilatkozatokra a szerződésekre vonatkozó szabályokat kell alkalmazni, és a kifizetések jó erkölcsbe ütközőknek minősülnek.

Az I. r. alperes a IV. r. alperes vezető tisztségviselője volt, a II. r. alperes az I. r. alperes házastársa, és egyben a III. r. alperesnek jelentős befolyással rendelkező tagja, az I-II. r. alperesek pedig a IV. r. alperes részvényesei is.

Az I-II. r. alperesek a per megszüntetését, illetve a kereset elutasítását kérték arra hivatkozva, hogy a Cstv.-re alapított megtámadás tekintetében a felperes elmulasztotta a keresetindítási határidőt, a másodlagos jogcím vonatkozásában pedig álláspontjuk szerint a hozzátartozói viszony önmagában, a Cstv.-ben szabályozott többlet tényállás nélkül nem alapozza meg a jó erkölcsbe ütközést. Hangsúlyozták, hogy a felperes által hivatkozott jogügyletek kétoldalúak, ezért nem lehet önállóan csak az adós teljesítését vizsgálni.

A III. r. alperes osztotta az I-II. r. alperesek érvelését, és ő is a per megszüntetését, illetve a kereset elutasítását kérte.

A IV. r. alperes nem ellenezte a kereset teljesítését.

Az elsőfokú bíróság a Cstv. 40. §-ába ütközésre alapított keresetet elkésettnek, a másodlagos jogcímen előterjesztett keresetet pedig alaptalannak találta, és a 13. G. 40.051/2008/14. számú ítéletével a felperes keresetét a jó erkölcsbe ütközés megállapítása és járulécai tekintetében elutasította, míg a hitelező előnyben részesítésének a megállapítása és járulékaira előterjesztett kereset vonatkozásában a pert megszüntette.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-II. r. alpereseknek együttesen, egymás között egyenlő arányban 1 000 000 Ft, a III. r. alperesnek 360 000 Ft, a IV. r. alperesnek pedig 50 000 Ft perköltséget.

Ítélete indokolása szerint a Ptk. 200. § (2) bekezdésének rendelkezése csak akkor alkalmazható, ha az adott szerződést a jogszabály külön nem nevesíti, illetve ahhoz eltérő jogkövetkezményt nem fűz. A Cstv. bizonyos szerződéseket megtámadhatóvá tesz a felszámolási eljárás megindulás után, részletesen meghatározva a megtámadás okát és határidejét is, de többlet tényállási elem hiányában, a Cstv.-ben meghatározott feltételek fennállása esetén sem lehet a perbeli szerződéseket megtámadni a Ptk. 200. § (2) bekezdésére hivatkozással.

A Cstv. 40. §-ára alapított jogcím tekintetében az elsőfokú bíróság azt az álláspontot foglalta el, hogy bár a Cstv. 40. § (5) bekezdése szerint a perindításra nyitva álló határidő a hitelező tudomásszerzésétől számítható, de a perindítás végső határideje nem lehet hosszabb, mint a Cstv. 40. § (1) bekezdésében meghatározott határidő + 15 nap, azaz a felszámolást elrendelő végzés közzétételének időpontjától számított 195. nap. A felszámoló esetleges adatszolgáltatási késedelme nem hosszabbítja meg a hitelező rendelkezésére álló perindítási határidőt, legfeljebb a felszámoló kártérítési felelősségét alapozhatja meg.

A felperes fellebbezése alapján korábban eljáró Debreceni Ítéltábla a Gf. III. 30.418/2008/8. számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 252. § (2) bekezdése alkalmazásával hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot újabb eljárásra, és újabb határozat hozatalára utasította.

Megállapította, hogy a másodfokú eljárással a felperes oldalán 1 600 000 Ft, az I-II.r. alperesek oldalán 250 000 - 250 000 Ft, a III. r. alperes oldalán 180 000 Ft, míg a IV. r. alperes oldalán 20 000 Ft perköltség merült fel.

Végzése indokolásában kifejtette az ítéltábla, hogy a korábban megkötött tagi kölcsönszerződések alapján 2005. augusztus 5. és 2006. április 18. napja között a IV.r. alperes által teljesített kifizetések - önállóan, a tagi kölcsön nyújtására létrejött szerződésektől függetlenül - a Cstv. 40. § (1) bekezdés a.) - c.) pontjaiban írt jognyilatkozatoknak minősülnek, ezért az egyéb törvényi követelmények megvalósulása esetén a Cstv. 40. § (1) bekezdése alapján helye van ezen kifizetések (mint jognyilatkozatok) külön megtámadásának.

A Cstv. 40. §-a anyagi jogintézmény szabályait tartalmazza, a polgári anyagi jogi szabályozás rendszerében - tekintve, hogy a Ptk. mögöttes jogszabálya a Cstv.-nek - pedig valamely határidő akkor tekinthető jogvesztőnek, ha ezt a jogszabály kifejezetten kimondja. A Cstv. ilyen rendelkezést nem tartalmaz, ezért a Cstv. 40. § (1) bekezdésében írt mindkét határidő elévülési határidőnek tekintendő.

Amikor a Cstv. 40. § (5) bekezdése az (1) bekezdés szerinti határidőre utal vissza, ott mind a két (az objektív és a szubjektív) határidőt bele kell érteni a hivatkozásába, vagyis, ha a felszámoló az (1) bekezdésben írt 180 napos határidő letelte előtt egy nappal szerez tudomást a Cstv. 40. § (1) bekezdés a.) - c.) pontjaiban írt jogügyletekről, és erről haladéktalanul tájékoztatja a hitelezőt, akkor a hitelező az értesítés kézhezvételétől számított 15 napon belül akkor is jogosult a szerződés megtámadására, ha már eltelt a Cstv. 40. § (1) bekezdésében írt mindkét határidő.

A jelen esetben a felszámoló a felszámolás kezdő időpontját követő 45 napon belül - azaz a Cstv. 40. § (5) bekezdésében, illetve (1) bekezdésében írt határidőn belül - értesült a perbeli jogügyletekről, a hitelezőt azonban csak 2008. február 28. napján értesítette erről, ezért a felpereseknek a bíróságra 2008. március 11. napján érkezett keresete a Cstv. 40. § (5) bekezdésében írt határidőn belül benyújtottnak minősül még abban az esetben is, ha időközben eltelt a Cstv. 40. § (1) bekezdésében a kereset előterjesztésére meghatározott, de jogvesztőnek nem minősülő végső határidő is.

Mindezek kifejtése után az ítéltábla előírta az elsőfokú bíróságnak, hogy a megismételt eljárásban érdemben vizsgálja meg a felperes elsődleges kereseti kérelmét, és csupán abban az esetben döntsön a másodlagos kereseti kérelem megalapozottságáról, ha az elsődleges kereseti kérelmet alaptalannak találja.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban meghozott 13. G. 40.232/2008/8. számú ítéletével a felperes keresetét a jó erkölcsbe ütközés megállapítása és járulékai vonatkozásában elutasította, a hitelező előnyben részesítésének megállapítása és járulékai tekintetében előterjesztett kereseti kérelem vonatkozásában pedig a pert megszüntette.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-II. r. alpereseknek egyetemlegesen, egymás között egyenlő arányban 1 375 000 Ft, a III. r. alperesnek 600 000 Ft, a IV. r. alperesnek 106 000 Ft perköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában legfelsőbb bírósági eseti döntésekben foglaltakra hivatkozva ismételten úgy foglalt állást, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdésében írt, a hitelező perindítására nyitva álló határidő közül a 180 napos határidő jogvesztőnek minősül, mert a Cstv. 40. § (5) bekezdésének az a helyes értelme, hogy a hitelező részére a perindításra nyitva álló határidő ugyan az ő tudomásszerzésétől számítódik, de a perindítás végső határideje nem lehet több mint az (1) bekezdésben meghatározott határidő + 15 nap. A felszámoló adatszolgáltatási késedelme nem hosszabbíthatja meg a hitelező rendelkezésére álló perindítási határidőt, ezért a felperesnek a Cstv. 40. §-ára alapított kereseti kérelme vonatkozásában a per megszüntetésének volt helye a Pp. 157. § a.) pontja alapján, utalva a Pp. 130. § (1) h.) pontjára is.

A perbeli szerződések jó erkölcsbe ütközésére alapított kereseti kérelem tekintetében is megismételte az alapeljárásban meghozott ítélete indokolásában kifejtett álláspontját, miszerint a Cstv.-ben foglalt feltételek fennállása esetén - többlet tényállási elemek nélkül - a Cstv.-ben külön nevesített szerződéseket a jó erkölcsbe ütközés jogcímén nem lehet megtámadni.

Újra kifejtette, hogy a létrejött szerződéseket egységes egészként, mint szerződéses kapcsolatot kell vizsgálni, amely körülmények közül nem ragadható ki a kölcsön visszafizetése, és az a jó erkölcsbe ütközés szempontjából önállóan nem vizsgálható. Ezért az ezen a jogcímen előterjesztett kereseti kérelmet elutasította.

A pervesztes felperes által az alpereseknek fizetendő, a jogi képviselők ügyvédi munkadíjából álló perköltség összegének meghatározása során az elsőfokú bíróság számításba vette az ítéletábra által megállapított másodfokú perköltség összegét is.

Az ítélet ellen az I-II-III. r. alperesek és a felperes fellebbezett.

Az I-II. r. alperesek fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletének részben és akként történő megváltoztatását kérték, hogy az ítéletábra a felperest terhelő és az I.-II. r. alperesek javára megítélt elsőfokú perköltség összegét 2 000 000 Ft-ra emelje fel, továbbá kérték az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának a fellebbezésükben írtak szerinti részbeni megváltoztatását.

A felperesi kereset fő tárgyát illetően az elsőfokú bíróság ítélet helyben hagyását kérték.

Előadták, hogy a megismételt eljárásban az I-II. r. alperesek az I. r. alperes ellen indult és befejezett büntetőeljárás irataival igazolták, hogy a felperes már 2008. február 28. napja előtt is tudott a perbeli jogügyletekről, a felperes birtokában voltak azok a főkönyvi katonok, amelyek egyértelműen igazolták a II. r. alperes részére történt kifizetéseket. Bizonyították azt is, hogy a felperes tudott arról, miszerint a II. r. alperes a IV. r. alperes többségi befolyással rendelkező részvényese. Becsatolták a perben a felperes 2008. január 2. napján kelt feljelentését, és bizonyították azt is, hogy az I. r. alperes - mivel nem volt soha részvényese a IV. r. alperesnek - számára a társaság nem nyújtott annak soha tagi kölcsönt.

Hivatkoztak arra is, hogy a megismételt eljárásban beszerzett nyomozati, illetve a IV. r. alperes felszámolásában keletkezett 5. Fpkh. 05-2007-000040 számú kifogásolási eljárás iratai alapján tényként megállapítható, hogy a felperes már 2007. évben ismerte IV. r. alperesnek a 2002-2006. évre vonatkozó, 2006. november 27-én elkészült könyvvizsgálói jelentését, a bírósági határozat végrehajtására tett felszámolói intézkedéseket tartalmazó

iratokat pedig 2008. január 23. napján átvette, tehát birtokában volt minden, a peres eljárás megindításához szükséges okirat.

Utaltak arra, hogy 2000 évtől a közhiteles cégnyilvántartásban szerepelt az az adat, hogy a II. r. alperes a IV. r. alperes többségi részvényese, ezt a tényt a felperes 2008. január 2-án kelt feljelentése is tartalmazta, ezért alaptalanul állította a felperes azt, hogy ő nem tudott erről a tényről.

Ezért az elsőfokú bíróság megalapozatlanul rögzítette a tényállás részeként azt, hogy a felperes csak 2008. február 28-án került olyan helyzetbe, hogy megindíthassa a jelen pert. Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság bár a megismételt eljárásban lefolytatta az ezzel kapcsolatos bizonyítási eljárást, ítéletének a tényállását azonban nem egészítette ki azzal, hogy a felperes legkésőbb 2008. január 23-án tudomást szerzett a keresetlevelében megjelölt tényekről, bizonyítékokról.

Téves az a ténymegállapítása is, hogy a IV. r. alperes és az I-II. r., valamint a III. r. alperesek között kölcsönszerződések jöttek létre, mivel az I-II. r. alperesek igazolták, hogy kölcsönügylet csupán a II. és a IV. r. alperesek között jött létre.

Az I-II. r. alperesek javára megítélt perköltség összegét illetően is kérték az elsőfokú ítélet megváltoztatását.

Előadták, hogy az alapeljárásban született elsőfokú ítéletben az elsőfokú bíróság 1 000 000 Ft perköltséget állapított meg az I-II. r. alperesek javára, a másodfokú bíróság pedig a hatályon kívül helyező végzésében az I-II. r. alperesek másodfokú perköltségét 500 000 Ft-ban határozta meg. Ez a két összeg már önmagában, a megismételt eljárásban felmerült perköltség nélkül is meghaladja az elsőfokú bíróság által a jelen ítéletben összesen 1 375 000 Ft-ban meghatározott perköltség összegét. A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (4) bekezdése szerint a jelen megismételt eljárásban a pernyertes I. és II. r. alperesek részére 500 000 Ft munkadíjat lehetne perköltségként megállapítani.

Kérték az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részét részben és akként megváltoztatni, hogy a bíróság a pereszes felperest az I-II. r. alperesek javára egyetemlegesen legalább 2 000 000 Ft perköltség megfizetésére kötelezze.

Egyebekben az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletének a helybenhagyását kérték.

A III. r. alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában megállapított tényállás részben és akként történő megváltoztatását kérte, miszerint a IV. r. alperes a III. r. alperesnek nem a III. r. alperes által nyújtott hitelt fizette vissza, hanem a már korábban esedékessé vált vállalkozói díjak egy részét.

Helyesnek fogadta el az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a Cstv. konkrét megfogalmazásának a hiányában is egyértelmű, a felperes egy jogvesztő határidőt mulasztott el. Ezt igazolja a felperes által 2008. január 2. napján írt feljelentés tartalma is. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Arra az esetre, ha az ítélet tábla további bizonyításit tartana szükségesnek, kérte az I-III. r. alperesek által a megismételt eljárásban becsatolt okiratok vizsgálatát, a IV. r. alperes felszámolójának a meghallgatását, és a felszámolási iratok beszerzését.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének a per megszüntetésére vonatkozó rendelkezésének a megváltoztatását, és alpereseknek a kereseti kérelem szerinti marasztalását kérte, ebben az esetben az elsőfokú ítéletnek a jó

erkölcsbe ütközésre alapított keresetet elutasító rendelkezése hatályon kívül helyezésével. Másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság újabb eljárásra utasítását és az alperesek perköltségben marasztalását kérte.

Fellebbezése indoklásában elsőként azt kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a Debreceni Ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében a megismételt eljárásra adott konkrét iránymutatás ellenére változatlanul a korábbi eljárásban elfoglalt álláspontját fejtette ki. A felperes a Debreceni Ítéltáblának a keresetindítási határidővel kapcsolatos álláspontjával értett egyet, és fenntartotta a korábbi fellebbezésében írt jogi indokait is.

Tévesnek tartotta az elsőfokú bíróság ítéletében felhívott jogeset szerint a szavatosság jogintézményénél alkalmazott határidő számítási szabályok alkalmazását a jelen esetre, mivel a Cstv. 40. §-ában szabályozott jogviszonyban nem a szerződő felek azok, akik maguk gondoskodnak minden információ megszerzéséről, ugyanis a hitelező csak a felszámolón keresztül értesülhet bármilyen jelentős tényről.

A Cstv. 40. § (5) bekezdése pedig a Cstv. 40. § (1) bekezdésében határozott határidők alóli kivételt szabályozza.

Vitatta az I-III. r. alperesek jogi képviselőjének a 2009. január 12-ei tárgyaláson előadott érvelését, miszerint a felperes már korábban is birtokában volt a keresetindításhoz szükséges információknak. Valójában arról, hogy történtek kifizetések, a felperes a könyvvizsgáló 2006. november 27. napján kelt jelentéséből értesült, amit a felszámoló a felperes többszöri kérelmére 2007. június 1-jén küldött meg a felperesnek. Azonban ez a jelentés is csak gyűjtőszámokat tartalmazott évenkénti megbontásban, az, hogy ki, pontosan mennyi összeget fizetett be vagy vett fel, nem volt belőle megállapítható.

Miután a könyvvizsgálói jelentés alapján a Pp. 121. §-a szerinti kereset még nem volt előterjeszthető, ezért a felperes kifogásolási eljárást kezdeményezett a felszámolást elrendelő bíróság előtt. De a kifogásolási eljárásban a 2008. január 23. napján a felperes által átvett iratok, főkönyvi karton sem tartalmazott konkrét nevet.

Állította, hogy a IV. r. alperes soha nem tette közzé a cégnyilvántartásban - jogszabályi kötelezettsége ellenére - azt, hogy X.Y.-né II. r. alperes többségi befolyással rendelkezik, a cégszámok csak jelentős befolyással rendelkező részvényesként szerepeltetik őt. Utóbb derült ki az is, hogy a főkönyvi kartonon feltüntetett kifizetések nem csupán a II. r. alperes, hanem részben az I. r. alperes számára is történtek. Hangsúlyozta, hogy a főkönyvi karton alapján nem lehetett az alperesek személyét pontosan meghatározni, épp ezért a felperes minden más iratában (pl. a feljelentésben) csak azt jelölte meg, hogy ki a jelentős befolyással rendelkező részvényes.

Fellebbezését kifejezetten a Cstv. 40. §-a keretében kérte elbírálni.

Az I-II. r. alperesek fellebbezési ellenkérelemként megjelölt, tartalmát tekintve a Pp. 244. § (1) bekezdése szerint csatlakozó fellebbezésnek minősülő beadványukban az elsőfokú bíróság ítéletének részben és akként történő megváltoztatását kérték, hogy a bíróság a felperes keresetét a hitelező előnyben részesítésének megállapítása és járulékai tekintetében előterjesztett kereset vonatkozásában is érdemben utasítsa el egyebekben hagyja helyben.

Kérték a felperes kötelezését a másodfokú perköltség megfizetésére is.

Részben osztották a felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének a pert részben megszüntető rendelkezésével kapcsolatban kifejtett álláspontját, mert az elsőfokú bíróságnak a keresetet ebben a körben is érdemben kellett volna elutasítania.

Azzal is egyetértettek, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem felel meg a másodfokú bíróság hatályon kívül helyező végzésében adott, a megismételt eljárásra vonatkozó, helyes jogi álláspontot tükröző iránymutatásának, mert az elsőfokú bíróság most sem vizsgálta érdemben a felperes elsődleges kereseti kérelmét, illetve ha úgy találta, hogy a felperes anyagi jogi jellegű és jogvesztő határidőt mulasztott el, akkor a Pp. 212. § (1) bekezdése alapján érdemben kellett volna a felperes keresetét e körben is elutasítania. A határidő jogvesztő jellegét illetően osztották az elsőfokú bíróság ítélete indokolásában hivatkozott, BDT 2008/1875. sorszám alatt megjelent eseti döntésben kifejtett álláspontot, de az elsőfokú bíróság döntését ebben a részében mégsem tartották jogszerűnek, mivel az elsőfokú bíróság helytelenül, nem módosította az alapeljárásban meghozott ítéletében rögzített tényállást az I-II. r. alperesek ellenkérelmének megfelelően.

Kérték az ítélet tényállását a fellebbezésük szerint pontosítani.

Állították, hogy a felperes által hivatkozott főkönyvi kartonon a II. r. alperes név szerint is meg volt jelölve, és mivel a cégnyilvántartásban más többségi részvényes nem szerepelt, ezért a főkönyvi kartonon a név megjelölése nélkül is beazonosíthatóvá vált a II. r. alperes személye. Ismételten utaltak arra, hogy a felperes feljelentése az I-II. r. alpereseket név szerint tartalmazta.

Fenntartották azt az állításukat is, hogy az I. r. alperes nem részvényese a IV. r. alperesnek, ezért nem is adhatott tagi kölcsönt a társaságnak. Az ezzel ellentétes ítéleti tényállás megalapozatlan.

Hivatkoztak arra is, hogy a megismételt eljárásban az I-II. r. alperesek okiratokkal igazolták, hogy a perben érvényesített követelés időszakában maga a felperes is részesült kifizetésben (2005. szeptember 12. napján 13 278 938 Ft összegben) egy, a IV. r. alperesnek harmadik személlyel szemben fennálló követelése engedményezésével.

Ha az ítélet tábla a rendelkezésre álló okiratok alapján nem látja lehetőségét az elsőfokú ítéletnek az I-II. r. alperesek fellebbezésében írtak szerinti megváltoztatásának, ebben az esetben kérték az elsőfokú bíróság ítéletének a hatályon kívül helyezését a Pp. 252. §-ának (3) bekezdése alapján, és a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság számára annak előírását, hogy a IV. r. alperes felszámolóját tanúként hallgassa meg.

A felperes az ítélet táblára 4. sorszám alatt érkezett fellebbezési ellenkérelmében fenntartotta a korábbi beadványaiban írt álláspontját.

Hangsúlyozta, hogy a felperes sem a IV. r. alperes cégek kivonatából, sem a számára megküldött okiratokból nem szerezhetett tudomást arról, hogy a II. r. alperes a IV. r. alperes többségi befolyással rendelkező részvényese. Azt a főkönyvi kartont, amely már neveket is tartalmazott, illetve a hozzátartozó alapbizonylatokat a felperes csak 2008. február 28-án kapta meg a IV. r. alperes felszámolójától.

Előadta, hogy mivel az I. r. alperes a II. r. alperes házastársa, ezért a házastársi közös vagyona vonatkozó szabályok szerint az I. r. alperes akkor is a IV. r. alperes részvényesének tekintendő, ha a részvénykönyvben esetleg tényleg csak a II. r. alperes került bejegyzésre.

Hivatkozott a Ptk. 221. § (3) bekezdésében írtakra is, állítva, hogy az I. r. alperes mint a IV. r. alperes képviselője intézkedett a saját maga tagi hitelének a visszafizetéséről, ezért a visszafizetésre irányuló intézkedés ebből az okból is jogszabálysértőnek tekintendő.

Nem vitatta a III. r. alperes fellebbezési állítását, miszerint számára nem kölcsön, hanem vállalkozói díj jogcímén történt kifizetés. A számlák adatai alapján megállapítható, hogy a

III. r. alperes a IV. r. alperes megrendeléseit a Cstv. 40. § (1) és (2) bekezdésében írt időszakban teljesítette, a számlákat is ekkor állította ki, és a kifizetésekre is ebben az időszakban került sor. A kifizetéseket pedig a IV. r. alperes a felszámolás iránti kérelem számára történt kézbesítését követően is folytatta. Az I. r. alperes a házastársával közösen többségi részvényese a IV. r. alperesnek, és mint a cég vezérigazgatója utalta át a III. r. alperesnek a tartozást, amely cégben a feleségével közösen jelentős befolyással rendelkezik. Miközben más, hozzájuk nem kötődő cégek igényeinek a kielégítése megghiúsult, ezért ez a magatartásuk képezi alapját a III. r. alperessel szembeni kereseti kérelemnek.

A III. r. alperes 5. sorszám alatt érkezett, tartalmát tekintve csatlakozó fellebbezésnek minősülő fellebbezési ellenkérelmében - csatlakozva az I-II. r. alperesek indítványához - kérte, hogy az ítélet az elsőfokú bíróság ítéletét részben változtassa meg, és a felperes keresetét a hitelező előnyben részesítésének megállapítása és járulékai tekintetében előterjesztett kereseti kérelem vonatkozásában is ítélettel utasítsa el.

A I-II. r. alperesek az ítélet 7. sorszám alatt érkezett előkészítő iratukban bizonyítási indítványt terjesztettek elő, amelyben kérték, hogy az ítélet a másodfokú eljárás során részbizonyítás keretei között hallgassa meg a IV. r. alperes felszámolóját, A.A. felszámolóbiztosát annak tisztázása érdekében, hogy a felperes az állítása szerinti jogügyletekről mikor szerzett tudomást.

A IV. r. alperes felszámolóbiztosának meghallgatásával tisztázni lehetne azokat, az elsőfokú bíróság által fel nem derített tényeket is, hogy az I. r. alperes részvényese volt-e a IV. r. alperesi társaságnak, és mint ilyen adhatott-e tagi kölcsönt a IV. r. alperesnek, illetve, hogy kik voltak a IV. r. alperes többségi részvényesei.

Kérte, hogy az ítélet kötelezze a IV. r. alperes felszámolóbiztosát az általa kért iratok és adatszolgáltatás teljesítésére, illetve a másodfokú tárgyaláson történő személyes megjelenésre.

Az ítélet az I-II. r. alperesek fellebbezését részben, az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának megváltoztatására irányuló kérelmei egy részét illetően megalapozottnak, a III. r. alperes és a felperes fellebbezését megalapozottnak, míg az I-III. r. alperesek csatlakozó fellebbezését megalapozatlannak találta az alábbi indokok mellett.

Valamennyi fellebbező fél alappal sérelmezte a fellebbezésében azt, hogy bár az elsőfokú bíróság formálisan eleget tett a Debreceni Ítélet Gf. III. 30.418/2008/8. számú, az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyező végzésében a megismételt eljárás lefolytatására adott iránymutatásnak, azonban az újabb eljárásban a felek által becsatolt bizonyítékokkal igazolt, az előző eljárásban meghozott 13. G. 40.051/2008/14. számú ítélete indokolásában megállapított tényállás módosítását eredményező újabb tényekkel a megismételt eljárást befejező 13. G. 40.232/2008/8. számú ítélete tényállását nem módosította, a megismételt eljárásban lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeit határozata indokolása nem tartalmazza.

Az ítéltábla mindenekelőtt az I-III. r. alpereseknek az ítéleti tényállás pontosítására irányuló fellebbezési kérelmeinek részben eleget téve az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállást az alábbiak szerint pontosítja.

A III. r. alperesnek és a IV. r. alperesnek is csak a II. r. alperes volt a részvényese - az elsőfokú bíróság ítélete indokolása tévesen tartalmazza azt, hogy az I. r. alperes is részvényes volt -, méghozzá a részesedése alapján a perbeli időszakban hatályos, a gazdasági társaságokról szóló többször módosított 1997. évi CXIV. tv. (Gt.) 289. §-a, és a Gt. 290. §-a szerint jelentős befolyással rendelkező részvényes. Azt az elsőfokú bíróság ítélete is helyesen rögzítette, hogy az I. r. alperes a IV. r. alperes vezető tisztségviselője, és egyben a II. r. alperes házastársa.

A IV. r. alperes a III. r. alperes számára azonban nem az elsőfokú bíróság ítélete szerinti tagi kölcsön visszafizetése, hanem a 13. G. 40.232/2008/7. szám alatt a III.r. alperes által becsatolt okiratokkal igazoltan, és a peres felek által sem vitatottan már esedékessé vált vállalkozói díjak kifizetése jogcímén teljesített kifizetéseket a perbeli időszakban.

Az I-II. r. alperesek alaptalanul kérték az ítéletben megállapított tényállás kiegészítését azzal, hogy a felperesnek már legkésőbb 2008. januárjában tudnia kellett azt, hogy a II. r. alperes a IV. r. alperes többségi részvényese. A felek perbeli nyilatkozatai alapján megállapítható, hogy maguk a felek sem voltak tisztában a gazdasági társaságokról szóló többször módosított 1997. évi CXIV. tv. (Gt.) 289. §-a, 290. §-ában definiált fogalmakkal; az I-II. r. alperesek jogi képviselője többségi részvényesként emlegette a 13. G. 40.232/2008/8. számú tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldalán rögzített nyilatkozataiban a II. r. alperest. Az általa hivatkozott, a felperes keresetlevele mellékletét képező főkönyvi kártonon is az a megjelölés szerepel, hogy „Egyéb röv. lej. köt. többs. rész. v.". A szintén az I-II. r. alperesek által hivatkozott cégjegyzéki adat szerint a II. r. alperes jelentős befolyással rendelkező részvényese a IV. r. alperesnek 1999. szeptember 12. napja óta - mint ahogyan a felperes ezt az adatot közölte a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Rendőr-főkapitányságnak 2008. január 2. napján írt feljelentésében.

Az elsőfokú bíróságnak a per főtárgyára vonatkozó döntését támadó felperesi fellebbezést az ítéltábla megalapozottnak, az I-II. r. alperesek csatlakozó fellebbezését pedig megalapozatlannak találta. A III. r. alperes által a számára 2009. március 19. napján kézbesített 10. és 12. sorszámú fellebbezésre 2009. március 28. napján postára adott, fellebbezési ellenkérelemnek nevezett, valójában csatlakozó fellebbezést tartalmazó kérelmét, mint elkésett az ítéltábla a Pp. 244. § (3) bekezdése alkalmazásával elutasította.

Az ítéltábla mindenekelőtt arra mutat rá, hogy a felperes keresetlevele két, eshetőleges (vagylagos) kereseti kérelmet tartalmazott.

A felperes elsődleges jogcímen a Cstv. 40. §-ára hivatkozva a hitelező előnyben részesítésének megállapítása és járulékai iránt terjesztette elő a keresetét, másodlagos jogcímként a szerződés jó erkölcsbe ütközésének megállapítását és járulékait jelölte meg. Az elsődleges, és a másodlagos jogcímen előterjesztett kereseti kérelmek csak látszólagos keresethalmazatot alkotnak, mivel a kereseti kérelmek egymást kölcsönösen kizárják, egyidejű létezésük csak átmeneti jellegű, kielégítést végső soron csupán az egyikük nyerhet. Az ilyen, eshetőleges kereseti kérelmek esetén amennyiben a bíróság az elsődleges kereseti kérelemnek helytad, a másodlagos kérelem tárgytalanná válik.

A felperes az elsődleges kereseti kérelmét a Cstv. 40. § (1) bekezdés c.) pontja, és az (5) bekezdése rendelkezései alapján a hitelező előnyben részesítésének a megállapítása és járulékai iránt terjesztette elő. Ebben a körben pedig az I-III. r. alperesek alaptalanul kérték annak a megállapítását, hogy a felperes legkésőbb 2008. január 23. napján már tudomást szerzett a keresetlevelében megjelölt tényekről és bizonyítékokról.

A IV. r. alperes felszámolási eljárásának kezdő időpontjára (2006. április 19. napja) figyelemmel a perbeli jogvita elbírálásánál a csődeljárásról, a felszámolási eljárásról és a végelszámolásról szóló többször - többek között a 2004. évi XXVII. törvénnyel - módosított 1991. évi IL. tv. (Cstv.) rendelkezéseit kell alkalmazni.

A Cstv. 40. § (1) bekezdésében írt keresetindítási határidő kezdő időpontjának meghatározása során annak van jelentősége, hogy mikor került a hitelező olyan helyzetbe, amikor felismerhette a szerződés/jognyilatkozat megtámadhatóságát. Az ítéltábla elfogadta a felperes keresetlevelében írt, majd a 13. G. 40.051/2008/12. számú tárgyalási jegyzőkönyvhöz 12/F/1-2. szám alatt mellékelte, valamint a 13. G. 40.232/2008/6. számú beadványhoz csatolt okiratokkal igazolt előadását arra vonatkozóan, hogy mikor, milyen tartalmú okiratokat kapott meg a felszámolótól, illetve a felszámolási eljárást lefolytató bíróságtól, és mindezek alapján elfogadta azt a felperesi állítást, hogy csupán 2008. február 28. napján került a felperes abba a helyzetbe, hogy felismerhette a IV. r. alperes által teljesített kifizetések megtámadhatóságát, vagyis tudomást szerzett a keresetindításhoz szükséges valamennyi lényeges adatról (kinek, mikor, pontosan milyen összegeket fizetett ki a IV. r. alperes és milyen jogcímen).

Az I-II. r. alperesek által hivatkozott, a 13. G. 40.232/2008. számú eljárásban 8/I/A/1. szám alatt becsatolt, de a felperes kereseti kérelme mellékletét is képező, a IV. r. alperesnek 2007. december 4. napján kelt, a 2005. december 2. és 2005. december 31-e közötti időszakról kiállított Főkönyvi karton nem támasztja alá az ítéltábla álláspontjával ellentétes alperesi állítást, már csak azért sem, mert ott egyetlen tételnél szerepel a II. r. alperes neve, és az a tétel tagi kölcsön befizetést és nem kifizetést tartalmaz, a többi tételnél pedig nincs név megjelölve. Miután a II. r. alperes a IV. r. alperesnek jelentős befolyással rendelkező részvényese, ezért a főkönyvi karton főrészén található, „Egyéb röv. lej. köt. többs. rész. v.” megjelölés sem enged egyértelműen arra következtetni, hogy valamennyi tétel a II. r. alperessel kapcsolatos pénzmozgást jelöli, illetve ezzel éppen ellentétes következtetéseket alapoz meg az, hogy egyetlen tételnél, az 1 620 000 Ft-os befizetésnél a II. r. alperes név szerint is szerepel a főkönyvi kartonon.

Az ítéltábla az I-II. r. alperesek által e körben hivatkozott, a felperes által tett feljelentés tartalma alapján sem találta megállapíthatónak azt, hogy a felperes már 2008. januárjában tudomással bírt a keresetindításhoz szükséges valamennyi adatról. A feljelentés 2. oldal, második bekezdésében a felperes csupán az általa a cégjegyzéki adatok alapján ismert tényeket, adatokat közli a rendőr-főkapitánysággal, amely közlés nem utal arra, hogy a jelentős befolyással rendelkező részvényest tekinti a felperes annak, akit a IV. r. alperes előnyben részesített a kifizetésekkel a többi hitelezőhöz képest.

A Cstv. 40. § (1) bekezdésében írt két határidő jogi természetét illetően az ítéltábla továbbra is fenntartja a Gf. III. 30.418/2008/8. számú végzésében kifejtett álláspontját, miszerint a Cstv. 40. §-a elsődlegesen anyagi jogi jogintézményt szabályoz, a polgári anyagi jogi szabályozás rendszerében pedig - mint ahogyan a 4/2003. számú PJE döntés is kimondja a Legfelsőbb Bíróság Pfv. I. 22.629/1993/4. számú eseti döntésében írtakra

hivatkozva - a jogvesztés súlyos következménnyel csak a jogszabály kifejezett rendelkezése alapján állhat be.

A Cstv. 40. § (1) bekezdése pedig egyik határidőt sem jelöli meg jogvesztő határidőként. Ezen túl a Cstv. 40. § (5) bekezdése, amikor az (1) bekezdés szerinti határidőre visszautal, akkor nem csupán a tudomásszerzéstől számított 90 napos határidőt - jogszabály korlátozó rendelkezése hiányában - de a felszámolást elrendelő végzés közzétételétől számított 180 napos határidőt is bele kell érteni ebbe a hivatkozásba, vagyis a felperes keresetlevele a Cstv. 40. § (5) bekezdésében írt határidőn belül érkezett, ezért érdemi elbírálásra alkalmas. Az elsőfokú bíróság a Debreceni Ítéltábla hatályon kívül helyező végzésének indoklásában írtak ellenére fenntartott téves jogi álláspontja folytán törvénysértően szüntette meg az eljárást a felperes elsődleges kereseti kérelme vonatkozásában.

Az ítéltábla a felperes keresetét érdemben vizsgálva azt az elsődleges jogcím szerint megalapozottnak találta az alap-, illetve a megismételt eljárás adatai alapján.

A korábban megkötött tagi kölcsön szerződések, illetve vállalkozási szerződés alapján 2005. augusztus 5. és 2006. április 18. napja között a IV. r. alperes által teljesített kifizetések önállóan, a Cstv. 40. § (1) bekezdés a.) - c.) pontjában írt jognyilatkozatoknak minősülnek, ezért helye van a Cstv. 40. § (1) bekezdés c.) pontja alapján ezen kifizetések külön megtámadásának. Az adós felszámolásának elrendelésével a Cstv. 40. §-a speciális jogvédelmet biztosít a hitelezők számára. A Cstv. 40. §-ában írt feltételek vizsgálata során nem a Ptk. jogelveiben és tételes szabályaiban megjelenő rendező elvek alapján kell eljárni, hanem a Cstv., mint lex speciális szabályainak az elsődlegessége figyelembevételével.

A Cstv. 40. § (1) bekezdés c.) pontja alkalmazásakor nem kell vizsgálni sem a felek szándékát, sem a célzatot, csupán azt a tényt, hogy az érintett időszakban eszközölt kifizetés (mint jognyilatkozat) egy hitelezőnek a többi hitelezőhöz képest történt előnyben részesítését eredményezte-e. A perbeli esetben ez a tény a 13. G. 40.232/2008/6. szám alatt az iratokhoz csatolt, 2008. május 10-ei, a IV. r. alperes II. számú közbenső mérlegének adatai alapján kétség kívül megállapítható, ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a hitelező előnyben részesítése megállapítása és járulékaira előterjesztett kereseti kérelem vonatkozásában az eljárást megszüntető rendelkezését a Polgári perrendtartásról szóló többször módosított 1952. évi III. tv. (Pp.) 253. §-ának (2) bekezdése szerint megváltoztatta, és kötelezte az I-II. r. alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperes kereseti kérelmének megfelelően 28 810 000 Ft tőkét, és annak 2006. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a rendelkező részben meghatározott, a Ptk. 301. §-a szerinti mértékű késedelmi kamatát a IV. r. alperes javára.

Kötelezte a III. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a IV. r. alperesnek 5 970 000 Ft tőkét, és annak 2005. december 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a rendelkező részben meghatározott, a Ptk. 301/A. §-a szerinti mértékű késedelmi kamatát.

Az I-II. r. alperesek egyetemleges kötelezése a Csjt. 27. § (1) bekezdésének a rendelkezésén alapul.

A felperes elsődleges kereseti kérelmének érdemi elbírálása folytán az eshetőlegesen előterjesztett másodlagos kereseti kérelem tárgytalanná vált, ezért az ítéltábla mellőzni rendelte az elsőfokú bíróság ítéletének erre vonatkozó rendelkezését.

A perköltség viseléséről szóló döntés indoklása előtt az ítéltábla szükségesnek tartja annak a kiemelését, hogy a felperes kereseti kérelme a jogcímek vonatkozásában

látszólagos kereseti halmazatot tartalmazott, ugyanakkor az alperesekre tekintettel valószínűsítő tárgyi és személyi keresethalmazatot is alkotott.

Az I-II. r. alperesekkel szemben tagi kölcsön visszafizetés alapozta meg a felperes követelését, míg a III. r. alperest a neki vállalkozói díjként kifizetett összeg visszafizetésére kérte kötelezni, azaz a kereseti követelések különböző jogi tényeken alapultak, különböző jogviszonyból származtak, különböző személyekkel szemben. Erre tekintettel a felperes keresetén lerótt 900 000 Ft kereseti illeték, majd az elsőfokú bíróság 13. G. 40.051/2008/14. számú ítélete elleni fellebbezésen lerótt 900 000 Ft fellebbezési eljárási illeték csak az I-II. r. alperesekkel szemben támasztott kereset alapján indult eljárás illetékét jelentette.

A megismételt eljárásban bizonyítást nyert, hogy a III. r. alperes részére történt kifizetés más jogviszonyon alapult, egyértelművé vált a tárgyi és személyi keresethalmazat, ezért az ítélet utólag, leletezés terhe mellett kötelezte a felperest a III. r. alperessel szemben támasztott kereseti követelése alapján számított, le nem rótt 358 200 Ft kereseti és 358 200 Ft fellebbezési eljárási illeték megfizetésére, amelynek összegét a pereszes III. r. alperes a felperesnek tartozik megtéríteni az alábbiakban kifejtettek szerint.

A felperes sikeres fellebbezése eredményeként az elsőfokú eljárásban is pernyertesnek minősül, ezért az I-III. r. alperesek kötelesek a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint megfizetni a felperesnek a perrel felmerült költségeit.

A IV. r. alperes a perben a kereset teljesítését nem ellenezte, ezért őt az ítélet utólag a perköltség viselésére nem kötelezte.

A felperesnek járó, az I-II. r. alperesek által egyetemlegesen megfizetendő perköltség összegének a meghatározása során az ítélet utólag számításba vette a felperes által lerótt 900 000 Ft kereseti és 900 000 Ft fellebbezési eljárási illetéket, valamint a felperes jogi képviselőnek a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b.) pontja, (4)-(6) bekezdései és a rendelet 4/A. § (1) bekezdése alapján a Debreceni Ítélet utólag Gf. III. 30.418/2008/8. számú végzésében írt a felperes oldalán felmerült 700 000 Ft ügyvédi munkadíj arányos részét, azaz 560 000 Ft-ot, és az elsőfokú eljárásra eső 1 325 000 Ft-ot.

Az I-II. r. alperesek által a felperesnek fizetendő ügyvédi munkadíjban jelentkező másodfokú perköltség összegét 250 000 Ft-ban határozta meg az ítélet utólag az IM rendelet alapján.

A szintén pereszes III. r. alperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján arra kötelezte az ítélet utólag, hogy fizesse meg a felperesnek a 2 x 358 200 Ft kereseti, illetve fellebbezési eljárási illeték összegét (amelynek a megfizetésére a jelen határozatban leletezés terhével kötelezte a felperest), valamint az ítélet utólag hatályon kívül helyező végzésében meghatározott ügyvédi munkadíjból arányosan őt terhelő 140 000 Ft-ot, és az elsőfokú eljárásban felszámítható 375 000 Ft ügyvédi munkadíjat, mint elsőfokú perköltséget.

A III. r. alperes által a felperesnek megfizetendő másodfokú, a felperes jogi képviselője munkadíjából álló, az IM rendelet szerint mérlegeléssel megállapított perköltség összegét 62 500 Ft-ban határozta meg az ítélet utólag.

Debrecen, 2009. szeptember hó 23. napján

Dr. Madarász Anna sk a tanács elnöke, Cogoiné Dr. Boros Ágnes sk előadó bíró, Szilágyiné
Dr. Karsai Andrea sk bíró

A kiadmány hiteléül:

Kiadó